

PERIÓDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

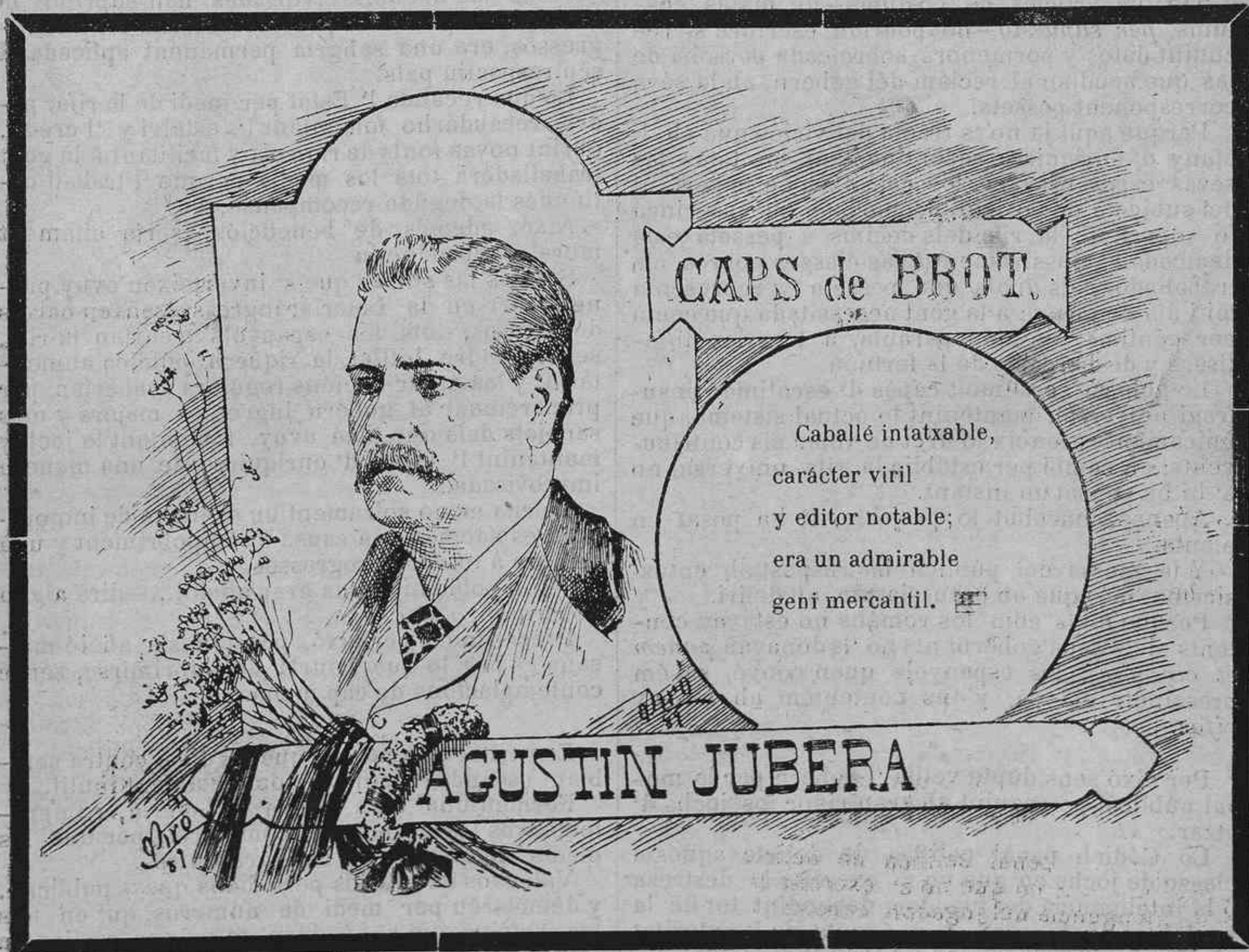
Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS de BROT.

Caballé intatxable,
carácter viril
y editor notable;
era un admirable
geni mercantil.

AGUSTIN JUBERA

LA RIFA.

Lo sorteig de la loteria á pesseta 'l d'écim ha tingut per lo que diuben de tot Espanya, un éxit assombrós. En algunas capitals, y principalment á Madrid, apenas van posarse 'ls números en venta, las administracions y expendedorias de bitllets no s' entenían de feyna. Las botigas plenas de gent, las portas obstruhidas y á las aceras una llarga qua, proclamavan lo gran acert del inventor de la loteria mínima al alcans de totas las fortunas.

Avants, per vendre uns quants milers de d'écims á tres pessetas, á duro y á dos duros, se necessitavan bèn bè deu días, y encare 'n quedavan. Los d'écims á pesseta se 'n han anat en un moment, de una bufada, y aixó que constant la rifa de quaranta mil números dividits en quatre series, la rifa económica constava de un milió sis-cents mil d'écims.

O siga un d'écim per cada deu espanyols.

Ni un drama d' Echegaray ha tingut un éxit més assombrós.

Los compradors acudían com moscas quan se llansan sobre un terrós de sucre, atrets per l' esperansa d' emportarse'n premi. Y no duyan bitllets de bach per adquirir un de aquests d'écims. Los més d' ells estrenyían dintre de la má vint pessas de cinch céntims apilotadas una á una, Deu sab á copia de quants esforços y sacrificis.

Se cita 'l cas de més de quatre pobres que havían fet la pesseta demanant caritat pèls carrers; y més de un comprador podria citarse que no tenintla l' havia ematllitada.

¡Quánts articles de costums—de malas costums, *per supuesto*—no podrian escriure's, recullint datos y pormenors sobre cada persona de las que acudían al reclám del govern, ab la séva corresponent pesseta!

Perque aquí ja no 's tracta del viciós que ab l' afany d' enriqueirse repentinament fia totas las sévas esperansas en los capritxos de la sort, ni del subjecte de posició acomodada que sacrifica lo supérfluo: la rifa dels d'écims á pesseta está dedicada exclussivament á las classes pobres, als treballadors als quals una pesseta 'ls representa mitj día de jornal; á la gent necessitada que conta per céntims, en una paraula, á tots los infelissos y desheredats de la fortuna.

Lo govern será molt capás d' escatimar lo sufragi universal, mantenint lo actual sistema, que únicament reconeix lo dret de votar als contribuents; en cambi per establir la rifa universal no s' hi ha pensat un instant.

Apenas concebut lo projecte, l' ha posat en planta.

Y la massa del públich ha respost ab entusiasme, més que ab entusiasme, ab deliri.

Perque aixís com los románs no estavan contents si 'ls séus governants no 'ls donavan *panem et circenses*, los espanyols, quan convé, sabém prescindir del pá, y 'ns contentém ab *toros y rifas*.

Per aixó sens dupte vetlla 'l govern per la moral pública, perseguint ab gran rigor los jochs d' atzar.

Lo Códich penal califica de delicta aquesta classe de jochs en que no s' exercita la destresa ó la inteligencia del jugador, dependint tot de la brutalitat de la sort. Los agents de l' autoritat vigilan perque l' article del Códich no 's vulneri

lo més mínim. Los tribunals de justicia aplican lo rigor de la ley als jugadors sorpresos *infraganti*.

En cambi, la gran ruleta nacional funciona sense obstacles. Los sorteigs s' anuncian públicament, públicament se venen los bitllets y las administracions ostentan per major adorno l' escut de la nació.

Entre 'ls garitos y la rifa no hi ha més que una diferencia. En los primers la casa 's tira un petit tant per cent de las sumas que s' atravessan: los que fan la rifa no 's contentan ab menos de un vinticinch per cent, que á tant enorme suma equival la diferencia entre 'l valor dels bitllets y 'l valor dels premis.

Un adagi diu: «De Enero á Enero el dinero es del banquero.»

De manera que 'ls jugadors ordinaris, avants de veure com la casa se 'ls queda tot lo capital, tenen un any de coll, y ab un any es molt lo que poden divertir-se.

En la rifa, en cambi, cada quatre sorteigs, lo banquer, qu' es lo govern, fa neteja completa.

Y 'ls agents de l' autoritat que persegueixen als jugadors y 'ls tribunals de justicia que 'ls condemnan, s' ho miran impassibles.

Y 'l públich, que may ha sapigut treure cálculs se deixa escorxar impunement sense exhalar una queixa.

Y 'l bombo de la rifa funciona ab tota perfecció, constituhint tal vegada l' únich servey públich que marxa ab una regularitat digna d' exemple.

..

Totas las nacions civilisadas han suprimit la loteria, comprenent que més de una font de ingressos, era una sangria permanent aplicada al seu respectiu país.

Lo que recauda l' Estat per medi de la rifa, podria recaudarho fomentant l' estalvi y 'l crédito, obrint novas fonts de riquesa y facilitant á la gent treballadora tots los medis perque 'l treball obtingués la deguda recompensa.

Aixó, ademès de beneficiós, sería altament moral y reproductiu.

Si totas las sumas que s' inverteixen avuy prenent part en la Loteria, ingressessen en caixas de ahorros, tots los espanyols treurían la rifa, sense pendre bitllet; la riquesa pública aumentaría, y las contribucions regulars acabarian per proporcionar al govern ingressos majors y més sanejats dels que obté avuy, fomentant lo joch y mantenint l' afany d' enriqueirse de una manera improvisada.

La rifa es no solzament un exemple de inmoralitat; es ademès una causa d' empobriment y una rémora á tots los progressos.

—¡Lo poble hi té una gran afició!...—dirá algún governant.

Precisament per aixó, per aquesta afició malsana es per lo que hauría de suprimirse, sense contemplacions de cap mena.

..

Es veritat que tot lo que 's diga contra semblant escándol resultarà completament inútil.

Formeu una lliga contra la Loteria, comprometeuvos los associats á combátrela per tots los medis imaginables, y no lograréu res.

Valéuvos de tots los periódichs que 's publican, y demostréu per medi de números, qu' en tots los sorteigs que s' efectúan, lo govern realisa un benefici equivalent á duas vegadas la primera

A LA GARRIGA.—PRIMER TIBERI.

Lo DOCTOR:—¡Don Francisco, don Francisco! ¡No comenci á fer disbauxas massa aviat, ó sinó perdrém tot lo qu' hem guanyat ab penas y traballs!

sort de cada extracció, y aixís y tot vos quedaréu vosaltres ab la rahó y 'l govern ab los quartos.

Erigiu una tribuna á cada cantonada: que un orador prediqui contra la Lotería, davant de cada expendició de bitllets, lo siti que sembla més propi per combatre al enemich, y 's desganyitará en va.

La multitud escoltará ab atenció, pero á la primera pausa, entraré á comprar un dècim.

Espanya es un poble meridional, y 'ls pobles somiadors no calculan.. somían

Ab lo bitlet á la butxaca, tèt tot espanyol lo dret de fantasiar, de forjarse projectes bonichs, de volar per los espays imaginaris.

Los xinos s' abstreuen de la dura y negra realitat del mon fumant opi y condormintse. L' opi dels espanyols es la rifa.

Y 's necessita somiar.

Perque la realitat es amarga, terrible, desesperadora.

Domina per tot arréu la pobresa; y la miseria amenaça per totas parts Lo treball escasseja, y no troba la deguda recompensa. Enriquirse per medis licits se considera poch menos que imposible. Las necessitats aumentan tan com disminueixen los medis de satisfacerlas.

¿A quí demanar consol en semblant estat?

No tothom te diners per comprar una pis'ola.

Una pesseta no basta per adquirir un arma.

¿Qué s' ha de fer?

Adquirir un dècim.

Desde que 's compra fins lo día del sorteig se viu de ilusions, qu' es una manera de viure com un' altra qualsevol.

Arriba 'l moment desitjat. Ja 'ls xicots venen

per la Rambla la llista dels primers premis. ¡Moment solemne! S' compra, s' consulta... ¡ni 'ls mils! No importa: encare quedan per veure las petitas. L' endemá arriban los periódichs ab la llista completa. Se repeteix l' operació. ¿Qué tampoch hi ha res?... ¡Quí sab! Devegadas la llista que publican los periódichs surt equivocada: la única bona é incontestable es l' oficial. Ab la llista oficial se desvaneix l' última esperansa.... Pero allá mateix ahont l' exposan se venen ja 'ls bitllets pera 'l sorteig pròxim .. Torném á carregar la pipa... un' altre granet d' opi... dormim, somiém... fantasiém...

Y mentres lo poble dorm, lo govern li treu impunement l' últim céntim de la butxaca.

P. DEL O.

SONET

EN L' ALBUM D' UN POETASTRE.

Si ab los sols consonants est, ist, ost y ust,
vols compondre un sonet com los que has vist,
l' assumpto del sonet no deu ser trist
ni molt llarch perque hi te de cabrer just.

Procurant del total lo bon ajust
y estant de paper fi y tinta provist,
rimas versos que acabin ab est ó ist
buscant xistes que siguin de bon gust.

Que 't falta un consonant, suposém á ost,
enginyat sens surtirne may de test
per trobarlo, tot dihent: Agost... Cost... Post.

Y aixís trencante 'l cap ab lo compost,
per fi de ests, ists, osts y usts, deixarás llest
un sonet humorístich com aquest.

A. ROSSELL.

VOLAPÜKISTAS.

Ja 'n deuen haver sentit parlar pèl veynat.
Los volapükistas, ó com si diguessim los apóstols
de la llengua universal, han celebrat á París
un gran congrés, pera posarse d' acort.

Pero ha succehit lo qu' era d' esperar, tractantse
d' un idioma tan difícil: no s' han pogut entendre.

Y es que ara com ara el volapük está en la infancia
y 'ls mateixos professors se troban tan atrassats
en la materia, que devegadas creyent dir oracions
están renegant de mala manera. La sort es que
com ningú 'ls comprén, lo resultat vé á ser lo mateix.

De tots modos, los volapükistas de París han celebrat
una pila de sessions, ab assistencia d' un numerós públich
qu' escoltava las arengas d' aquells senyors, ab la mateixa
tranquilidat ab que vostés s' escoltarian á dos habitants
de la lluna que enrahonessin en *llunátich*.

Quan un comensava un discurs, tots los concurrents
preparavan las orelas.

—Veyám—deyan—vull veure si entendré alguna cosa.—

Pero l' orador acabava la séva feyna y 'l públich
se quedava á las capsas: ningú havia entés res.

Alguns d' aquestos més avispats se figuravan haver cassat
alguna que altra expressió.

—Ja sè sobre qué ha versat l' últim discurs—

exclamava un inteligent—ha demostrat que l' adopció
del volapük produhiria una gran economia de temps.

—Donchs á mí 'm sembla—contestava un altre—que aquest
orador que ara ha parlat, no ha fet res més que explicar qu' ell y 'ls
sèus noys enrahonan en volapük tres horas cada día.

—Ningú de vostés m' ha sapigut compendre—salta llavors l' orador
aludit, acostantse al grupo,—lo que jo hi fet en lo meu discurs
es ensenyar la millor manera de pronunciar lo volapük ab perfecció.

—¡Ah! ¿sí? ¿Y quina es aquesta manera?

—Posarse dos pinyols de préssech á la boca.—

Hi ha gent que d' aixó del idioma universal se 'n riu y creu qu' es una
idea impracticable.

—Deixéuvos de tonterias—diuhen molts—aixó de fernos enrahonar
com los xinos, no ho conseguirá ningú.

—¡Ah! ¿es dir que aquesta llengua vé á sé 'l xino?

—¡Vaya! ¿que no sab qué vol dir la paraula *volapük*?

—Jo 'm creya que volía dir *endavant las hatxas*.

—Pues no senyor. Lo seu significat exacte es aquest: *xino bo y barato*.—

En lo congrés de París, com cada vegada que s' ha tractat del assumpto,
s' ha insinuat l' idea de que lamillor manera de conseguir la adopció
rápida de un idioma universal, sería declarar *universal* qualsevol de las
llenguas que avuy s' usan, exceptuant, com es natural, la de badella y
altras pèl istil.

Pero desseguida han vingut las disputas.

—La francesa es la més a proposit, —han dit los delegats de Fransa.

—No senyors, la inglesa—ha respost un que representava una societat de Londres.

—Més bè aniria 'l llatí—ha cridat un pobre capellá, que ademés té la
desgracia de ser volapükista.

—Millor sería la llengua italiana—ha anyadit un fill de Roma, tenor d' afició.

Tothom creu que la séva es la més adequada al objecte que 's proposan.

Y es que tothom s' espavila pera no tenir de apendre 'l volapük,
pues ningú 's veu capás de sortirne ni estudiantlo trenta horas
cada día.

La dona que 'ns renta la roba y que també s' ha enterat d' aixó,
no sé per quin conducto, un día sostenia la mateixa idea:

—¿Una llengua que tothom la entengui?—exclamava la bona dona,—
¡qué més senzill que fer enrahonar á tothom en catalá! ¡Tan clá qu' es y
tan fácil d' apendre!—

Ja hi ha personas, tot ab tot, que parlan volapük y que 's fan la ilusió
de que s' entenen, pero en lo fondo, la cosa es encara una mica verda.

Un fulano que coneix perfectament aquest negoci y que está enterat de
totas las interioritats del nou idioma, m' ho deya no fa molt:

—Li soch franch; d' ensá que parlo volapük, no més hi lograt enténdrem
ab una dona... y encara per medis ilícits.—

Es dir, que no s' entenen enrahonant.

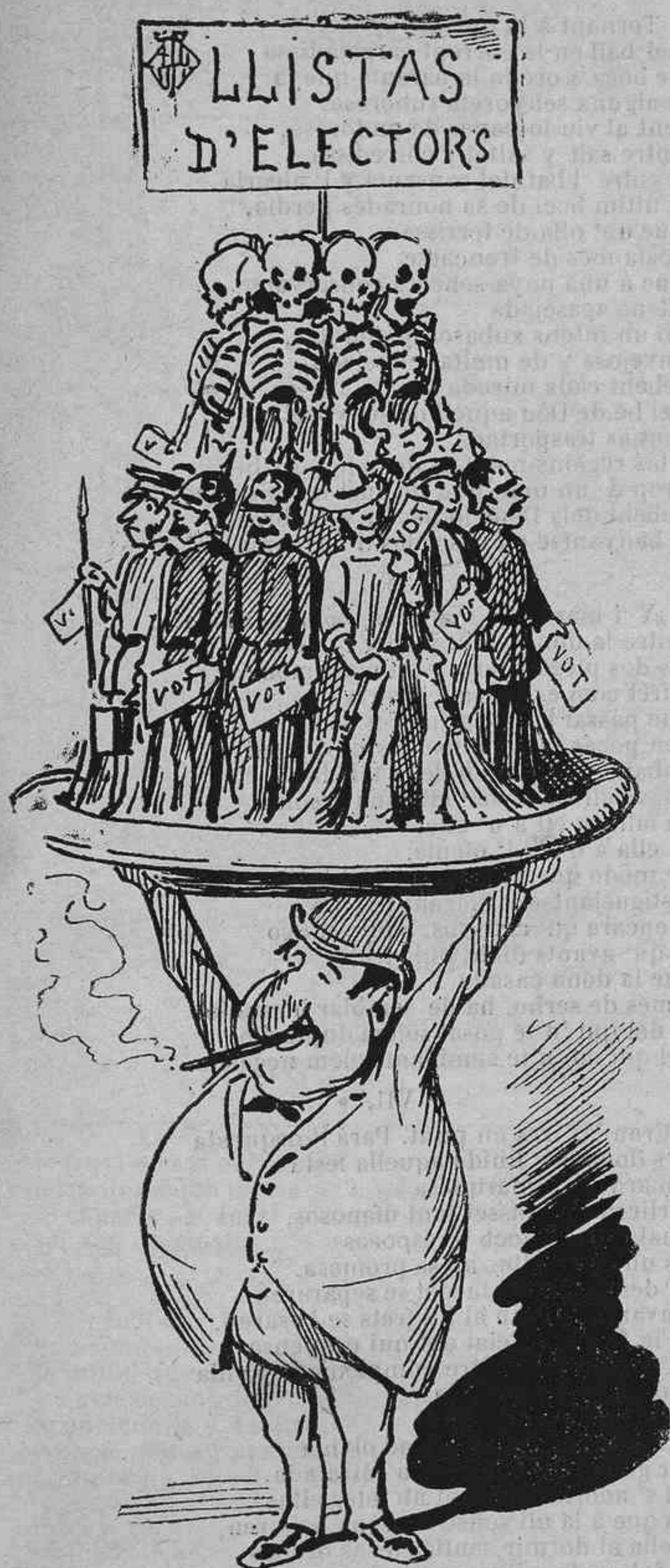
Aixó m' ha segurit una idea que tal vegada ben estudiada y arrodonada
será aprofitable.

¿Nó fóra possible establir com á llenguatje universal la manera d' enrahonar
dels muts?

¡Quántas dificultats desapareixerían ab aquesta innovació!...

Los embolichs de la pronunciació, las lletras que no sonan, lo valor de las
vocals, las modifica-

CAMPANYA ELECTORAL.

—¡Que vajan venint los diaris
predicant moralitat!..
Per ara ja está 'l pastel
perfectament arreglat.

cions de las consonants... tot quedaria arreglat en un santiamen.

¡Hasta 's podrian suprimir aquells dos pinyols de préssech!

Si jo hi hagués atinat avants, hauria anat al congrés de París á desarrollar lo meu projecte.

Potser m' haurían xiulat, potser m' haurían passejat en triunfo per tots los carrers. Lo que casi es segur es que m' haurían convidat al banquet de clausura.

Perque han de sapiguer que 'l congrés de vola-

pükistas ha acabat com tots: ab un tiberi á la millor fonda de París.

Lo menu estava escrit en volapük, los brindis s' han fet en volapük, la conversació durant lo dinar s' ha sostingut en volapük...

Tot respirava volapükisme.

Lo únich que s' ha respectat es la manera de menjar: en això 'l volapük no s' hi ha ficat per res.

Cadascú menjava ab la seva boca.

Y ab la seva llengua.

A. MARCH.

D. AGUSTÍ S. DE JUBERA.

Encara que tal vegada desconegut pera la majoria dels nostres lectors, lo nom que va al davant d' aquestes ratllas es lo d' una persona que ha treballat com pochs pera la il·lustració y la prosperitat d' Espanya.

D. Agustí de Jubera, qual retrato doném en la primera página, havia nascut en la provincia de Logronyo á mitjos del any 1824. Molt jove encara passá á l' isla de Cuba, ahont establí una llibreria. que en poch temps alcansá gran importancia.

Torná á Madrid, y després d' un nou viatge á la Habana, s' instalá definitivament en la Cort, dedicantse ab tota la seva activitat á la llibreria de segona enseyansa, arribant á ser l' únich poseedor de las obras de text en totas las Universitats d' Espanya y provincias ultramarinas.

Dedicantse més tart—al mateix temps que desarrollava 'l seu negoci de llibres—á las explotacions mineras, arribá, gracias á la seva poderosa iniciativa é incansable laboriositat, á ser director de setze societats de minas, de manera que tota la provincia de Almeria, que coneixia las envidiables condicions que adornavan al senyor Jubera, plorá sa mort ocorreguda en Madrid á primers de juny d' aquest any.

Al baixar á la tomba, després d' una vida consagrada exclusivament al treball, deixá als seus fills, á més d' una quantiosa fortuna, un nom honrat y respectat per tothom.

MARASSA.

PETIT POEMA EN DOS CANTS.

No ha de pensar la casada
que el ser madre es engendrar
y parir un hijo.

FR. LUIS DE LEON.

CANT I.—LO BALL.

I.

¡Quan fou y cóm se diu ja no 'm recorda,
puig després de molt temps d' alguna historia,
se 'm sol trencar la corda
ab que lligo los fets á la memoria.
Empró lo que 'us puch dir es qu' era hermosa,
jova, instruida y rica
y li faltava un tot qu' es poca cosa,
una cosa qu' es tot sent una mica;
li faltava vull dir per ser bonica
l' essencia de la dona, 'l ser virtuosa.

II.

Una dona com deixo retratada,
encar que ho siga, no es del tot casada.
puig crech que 'l casament es sols un cambi
de cors en dos personas que s' estiman
y las donas qu' adulan y que miman

sens sentir del amor la flama ardenta,
com consumat actor que representa
las més fredas escenas de la vida;
aquellas qu' acarician importunas,
sino 'ls homes, dels homes las fortunas,
rassa de donas son, per mí, envilida,
infernai, miserable y prostituida.

III.

Aquella dona d' un marqués esposa,
á qui Elena tothom anomenava,
dins d' un cotxe abrigada y neguitosa
al ball d' altre marqués s' encaminava.
Frente á l' escala del palau s' atura
y acompanyada sempre d' una amiga,
ja 's veu sa ideal figura,
que á alzar la vista de la terra obliga,
pujar ab tanta magestat las gradas
que portan fins al temple de l' intriga,
com una y deu y més de vint vegadas
he vist la lluna al Orient encesa
ja nit alsarse roja de peresa.

IV.

Jo voldria saber, si eixas senyoras
que portan flors y bestias al sombrero,
lluhint sobre son cap un criadero,
si saben lo que son crisis obreras
y jornals de deu horas

¡SUICIDAS!

No més revolvers ni pistolas.

Ab un vas del vi que venen
y un puro dels del estanch,
un hom se 'n va al altre barri
com aquell que diu volant.

y altres cosas que creuhen frioleras
los qui may han tastat qué cosa es gana
ni treballan vuyt dies la senmana.

V.

Tornant á lo que deya,
del ball en la corrent cargoladissa
de boca á orella la paraula queya
y alguna senyoreta ruborosa,
fent al viu lo paper de pudorosa,
entre salt y saltet y corredissa
y entre 'l baf del cansanci y l' alegría
l' últim bocí de sa honradés perdía,
que un' olla de terrissa
costa més de trencarse
que á una noya sencera conservarse.
Elena agasejada
ab un intens xubasco de floretas,
envejosa y de moltas envejada,
rebut cada mirada
del bè de Dèu aquell de senyoretas,
sentias trasportada
á las regións mentals de lo impossible,
prop d' un mon nou de gust indefinible,
bebut dels Dèus lo néctar y ambrosia
y banyantse en cascadas d' armonia.

VI.

¿Y 'l marit? Lo marqués, bona persona.
Entre la dona y ell, y ell y la dona,
los dos plegats formavan matrimoni
y fret com es, ja casi juraria
que passat l' any primer li donaria
ben pocas tentacions l' astut dimoni.
Caballer fi y amich de la tabola,
anava ell sol, quan ella anava sola.
Ni faltava ell á n' ella,
ni ella á n' ell l' ofenia,
de modo que passavan lo sant dia
fastiguejantse l' elegant parella.
Y encara qu' aixís fos, aqui renovo
lo qu' avants dich, puig trobo
que la dona casada,
á més de serho, ha de semblar honrada.
Si del qui 'n té posat solém duptarho
del qui no 'n té semblant solém negarho.

VII.

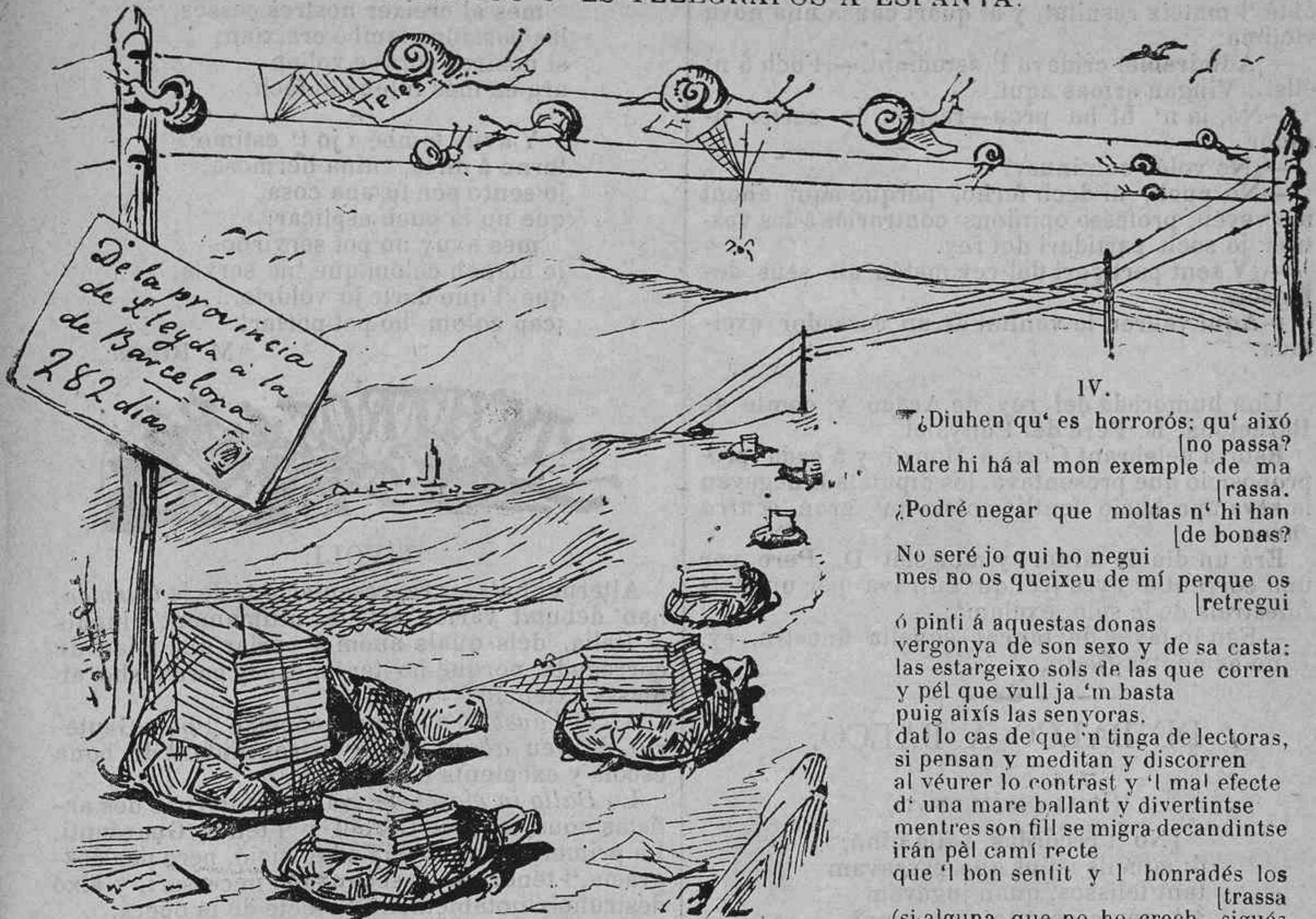
Eran las tres en punt. Pará l' orquesta
y 's doná per finida aquella festa
y marqués y marquesa
surtiren de brasset tant ufanosos,
igual que en lloch d' esposos
fós un jove solter ab sa promesa.
¿Y després? Més tardet se separaren
y avants d' anar al llit frets se besaren,
ab la fredor glacial del qui no pensa
qu' es l' un del altre complement y vida
y ab la fredor intensa
de la dona arrastrada
que sos debers y castedad olvida
per guanyarse una trista caixalada.
Ell s' adormí pensant ab totas ellas
las que á la nit sense descáns ballaren,
y ella al dormir sentia en sas orellas
la dolsor de mil veus que l' ensalsaren.
En somnis per l' estil pot divertirse
y á somnis per l' estil pot entregarse
qui ab gotas de suhor deu amassarse
lo pá qu' ab plór més tart na d' amanirse!

CANT II.—¡Bon són!

I.

Ja comprench jo que qui no té canalla
per tot té humor y salta y canta y balla.
Mes lo qu' hauria de causá estranyesa
que deixin las criaturas,
per entregarse als balls y altres dolsuras
moltas donas honestas,
fillas, no poca part, de la noblesa,
que per fer quatre festas
als joves, á las noyas y á las vellas
deixan á mans estranyas

LOS CORREUS Y 'LS TELÉGRAFOS A ESPANYA.

No sabém si aquestas bestias cuydan del servey postal; pero sigan bestias ú homes, lo resultat es igual.

IV.

¿Diuhén qu' es horrorós: qu' aixó
 Mare hi há al mon exemple de ma
 ¿Podré negar que moltas n' hi han
 No seré jo qui ho negui
 mes no os queixeu de mí porque os
 ó pinti á aquestas donas
 vergonya de son sexo y de sa casta:
 las estargeixo sols de las que corren
 y pèl que vull ja 'm basta
 puig aixís las senyoras.
 dat lo cas de que 'n tinga de lectoras,
 si pensan y meditan y discorren
 al véurer lo contrast y 'l mal efecte
 d' una mare ballant y divertintse
 mentres son fill se migra decandintse
 irán pèl camí recte
 que 'l bon sentit y l honradés los
 (si alguna, que no ho crech. sigués
 y si 's perdés per 'quí tant gran de
 ¿nó fora per l' higiene una victoria,
 un goig per tots y pera mí una gloria?

FOLLET.

lo fruyt de sas entranyas,
 á riscos de que trobin fet estellas
 lo caparró del ángel que deuría
 ser son únich amich y sa alegría.

II.

Elena, la del fet de que os entero,
 que si no es cert, podria molt bé serbo,
 té un fill que, segóns diuhén, se l' estima
 y entre coixins de ploma y musselina
 lo contempla y 'l mima,
 com se mima y contempla una joguina.
 L' amor qu' ella li porta,
 més que una passió forta,
 innata, natural é indestruible,
 es l' afecte apacible
 de l' amistad més flonja y aygualida.
 ¿Com nó, si creu qu' un fill es una cosa?
 ¿Sé un accessori inútil de l' esposa
 lo ser nascut de sa mateixa vida!

III.

Despertas 'l infantó y 's mou y plora.
 Una veu destrempada,
 la veu de la senyora
 ordena desde 'l llit á la criada
 que despertin ben prest la maynadera
 y fassi de manera
 de que calli la pobre criatura.
 La mare ab cor de roca
 s' estira, clou 'ls ulls, tanca la boca
 y acotxantse en lo llit encar murmura:
 mentres son fill intenta
 en vá buscar una caricia ardenta.
 puig insensible biberón li entrega
 lo que sa mare per, dormir, li nega.

MONEDA DE LA HISTORIA.

Quan la rendició de Bailén, vensudas las tropas francesas gracias als esforços de Reding y Coupigny, los soldats imperials desfilaren davant dels vencedors, depositant armas y banderas en un camp pròxim al siti ahont s' havia estipulat la rendició.

Lo general francés Dupont, entre orgullós y humillat, digué al entregar l' espasa al afortunat Castanyos:

—Teniu, y consti qu' es aquesta la primera batalla que perdo.

Castanyos qu' era un home molt tranquil, y tenia molt bonas sortidas, li respongué:

—Y jo, general, es la primera que guanyo.

Una anécdota de la revolució de París del any 30.

Las galerías del Palais Royal estavan cubertas de barricadas, y un famós cassador, anomenat Chodrué Duclós se burlava de la mala punteria dels insurrectes.

—Está molt bè, ciudadá—li respongué un estudiant—fassiho millor vosté.

—No hi tinch cap inconvenient.

Y prenent lo fusell del estudiant, dispara y cau un suís. Li donan un altre fusell carregat, y un altre suís se revolca per terra. Al tercer disparo

obté 'l mateix resultat, y al quart causa una nova víctima.

—¡Admirable! cridava l' estudiant.—¡Foch á n' ells!.. Vingan armas aquí.

—Nó, ja n' hí ha prou—respón lo certer tirador.

—¿No voléu continuar?

—No puch, ni dech ferho, perque aquí ahont me veyéu, professo opinions contrarias á las vosstras: jo soch partidari del rey.

—¿Y sent partidari del rey matéu als seus defensors?

—Aquí veuréu la vanitat de un cassador excitada.

Una humorada del rey de Aragón y comte de Barcelona, D. Peré del Punyalet.

Estava celebrant Corts á Monzó, y á cada proposició que presentava, los diputats li negavan la seva aprobació fentli notar qu' eran *contra fuero*.

Era un dia de tardor, y molestat D. Pere per una corrent d' ayre fret qu' entrava per un dels finestrals de la sala, exclamá:

—Féu lo favor de tancar aquella finestra, ey, si no es *contra fuero*.

DE BALCÓ Á BALCÓ.

(IDILI DE VEHINAT.)

¿No 't recordas, bella nina, d' aquells istius que passavam tant felissos, quan jugavam á l' amor, sent tot just nens?

Tú erats tendra poncelleta; jo no més, quinz' anys tenia... res del mon nos afligia... ¿recordas aquells moments?

De balcó á balcó, jo 't deya «t' estimo molt, nina hermosa» y tú sempre vergonyosa, m' responías: ¡ximplet!»

Mes no ho deyas ab malicia, tú com jo, també estimavas, sols que dirho no gosavas, perque ho creyas molt mal fet.

Després, lo nostre amor verge trobá un jorn quí 'l protegía: de balcó á balcó corria un colom blanch com la néu, que fou de las nostras penas y las nostras alegrías en aquells felissos días, lo més diligent corréu.

Mes l' amor, per molt que sia verge y pur, no s' alimenta de paraulas, que sustenta més íntimas sensacions;

y 'l colom que primer duya sols paraulas enmeladas, després portava abressadas y després... ¡després petóns!

Han passat ja de llavors molts istius, nineta bella, tú no ets ja tendra poncella, ni jo com llavors nin soch;

mes al creixer nostres cossos, las passions també creixian; si nostres cors se volian ara es més inténs lo foch.

Y avuy també «jo t' estimo!» torno á dirte, «nina hermosa,» jo sento per tú una cosa que no la puch explicar;

mes avuy no pot servirnos lo blanch colóm que 'ns servía, que 'l que darte jo voldria... ¡cap colom, ho pot portar!

M. RIUSEC.

TÍVOLI.

Alternant ab las representacions de la *Carmen*, han debutat varios artistas últimament vinguts d' Italia, dels quals aném á parlar una mica de correguda, perque no tenim espay pera ferho ab massa extenció.

Ab lo *Faust* vá donarse á coneixe 'l baix Gaute-rio, de veu *abaronada*, pero cantant de bona escola y excelents condicions.

Lo *Ballo in maschera* vá presentarnos dos artistas nous, la tiple Carolli y 'l tenor Guardenti. La primera es una bona adquisició, pero per desgracia 'l tenor no la secunda lo necessari, y aixó destruheix notablement l' efecte de la ópera.

No volém acabar sense fer notar l' éxit creixent de la senyoreta Huguet, que cada día adquireix més simpatías entre 'l públich y alcanza més aplausos.

Sembla que 's prepara pera donarla á la major brevetat l' ópera *Roberto*, que diu que será presentada ab lo rumbo que acostuma la empresa d' aquest teatro.

Entre tan, ho repetim, la *Carmen* se 'n porta encara la palma.

NOVEDATS.

Acabats los compromisos de la companyía Larrá, lo teatro s' ha quedat tancat. No sabém si la clausura será molt llarga.

ESPANYOL.

També durant alguns días, per enfermetat del senyor Bolumar, s' han suspés las funcions en aquest teatro.

Dimecres vá donarse 'n una d' extraordinaria, organizada per la prempsa, á benefici dels infortunats vehins de Puigcerçós.

La caritat may desmentida dels barceloníns vá acreditar-se una vegada més, y 'l teatro vá veures omplert per una numerosa concurrencia que ocupava todas las localitats del elegant teatro.

En la funció hi prengueren part la banda municipal, lo coro d' Euterpe, varios celebrats artistas, que representaren dugas pessas y una sarsuela, y 'l senyor Vidiella y tres ó quatre cantants d' ópera que donaren un petit y deliciós concert.

CATALUNYA.

La novedat de la senmana ha sigut l' estreno del juguete cómich-lírich *Detalles para la historia*, lletra del senyor Jackson Veyan y música del mestre Nieto.

LA INGÉNUA. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

—¡Qué vol que li digui, mamá! ¡No m' agradan aquestos retratos en que una no hi es tota..?

Una mescla d' espanyol y nort-americaná—que té un excelent intérprete en lo senyor Escriu—tracta de recullir apuntes pera una historia universal que está confeccionant y vé á Espanya, ahont dos cómichs tronats que s' estiman y no tenen diners pera casarse, ne trehuen alguns al sabi historiadore, proporcionantli varios detalls de la historia contemporánea d' Espanya.

Sense tenir una trama molt ingeniosa, la obreta es entretinguda, conté molts xistes y está correctament escrita en armoniosos versos, que diuen á la perfecció, á més del senyor Escriu, la senyoreta Llorens y 'l senyor Bosch, que fan cada hù tres tipos distints.

La música s' aparta de lo vulgar y corrent; no hi ha una sola pessa que no agradi y algunas alcansan cada vespre 'ls honors de la repetició, especialment l' aria de baix que 'l popular Escriu canta d' una manera inimitable.

Un' altra obra ensopegada per la empresa d' aquest afortunat teatro.

NOU RETIRO.

Entre hombres se titula un juguete en un acte estrenat lo divendres últim.

Los autors, senyors Navarro y Gorriz han trobat un assumpto bonich, pero no han sapigut desenvoluparlo ab lo brillo necessari an aquest género d' obras, per qual motiu *Entre hombres* cau desde la mitat y arriba al final ab tota la peresa imaginable.

Un bon refors ha tingut la companyia del *Nou Retiro* ab la entrada en ella—encara que per pocas funcions—de la senyora Martínez, la simpática artista que tots vostés han aplaudit en *Novedats* y que de segur tornarán á aplaudir en aquest teatro.

Dimars va fer la presentació ab las sarsuelas *¡Al agua, patos!* y *Certamen nacional*, que van ser pera la celebrada artista dos nous triunfos.

Sembla que, un cop acabats los seus compromisos en aquest teatro, la senyora Martínez s' embarcará pera l' América del Sur.

Ho sentim de veras.

LÍRICH.

Dissapte va inaugurar sas funcions la companyia lírica que dirigeix lo mestre Bimboni, representant per primera vegada en Espanya la famosa ópera de Glück, *Orfeo*.

Nosaltres no hem tingut encara ocasió d' anarhi, pero sabem que l' obra ha sigut ben rebuda y que la companyia ha conquistat molts aplausos.

NOU MASSINI.

Rien de nouveau per ara en aquest teatro.

Continúa explotant lo més aplaudit del seu repertorio, especialment la *Nitouche*, que cada día es més celebrada y alcansa millor execució.

CIRCO EQUESTRE.

Lucifer ó el mónstruo verde—y no *el diablo*, com malas llenguas havían fet corre—es una pantomima que portará molta gent al Circo.

Explicarla es verdaderament impossible, perque 'l seu argument perteneix de plé al género inexplicable.

L' ánima de la cosa son los amors contrariats d' un fulano y una fulana, que arriban á passar la seva, gracias á la endiablada intervenció del *mónstruo verde*, que fá atrocitats prodigiosament monstruosas pera ajudar als dos enamorats.

Allí hi ha de tot: salts, balls ab castanyolas y panderos, escapatorias á dintre d' un pou y á una gruta, caballs, gent de peu y una barriscada de volcans que enamora.

L' apoteosis final es d' un efecte màgich; grandios, inesperat: una cosa que sorprén y que arrenca la mar d' aplausos.

Es lo que tothom diu:

—Ho he vist y me 'n faig creus. No comprench com s' ho han fet pera alsar dintre d' aquest *Circo* un aparato que sembla deu vegadas més gran que la mateixa plassa de Catalunya.—

No s' hi trenquin lo cap.

Aixó son cosas del *mónstruo verde*.

L' éxit es molt merescut:

¡bravíssim, senyó Alegria!

Un aplauso per vosté
y mil per la companyia.

UNA NOTICIA.

S' anuncia per dissapte la obertura del teatro *Calvo y Vico* ab una companyia cómich-lírica dirigida per don Joan Colom.

Desitjém que tinga més sort que altrás que han funcionat en aquest local.

Y fins á la próxima senmana.

N. N. N.

EPÍGRAMAS.

Un tipo que ab tot se fica
y reb xascos molt sovint,
va dí un día á D. Delfin,
(home de molta palica:)

—L' assumpto aquell s' embolica
de sa esposa y 'l barbé.

Y ell al punt li respongué,
posantse un xich be la trona:

—D' alló de la meva dona
vosté no n' ha de fer ré.

J. ALAMALIV.

—Ab dos anys que vaig de cassa
cent perdius—digué un tal Batlle—
porto mortas, si no passa.

—¿Tot perdius?—observá en Bassa.

—Excepció... de alguna *guatlla*.

AGUILETA.

Quan casavan á la Rosa
y 'l capellá va exclamar
que al home seguir devía,
—¡Alto! diu, no 'm vull casar.

—Cóm s' entén, exclama 'l pater;
expliquis, digui 'l perquè.

—Per la rahó ben senzilla
de que 'l meu nuvi es carté.

MAGINET PETIT.

Diu la gent que prou bè ho sab
que la filla de 'n Ventura,
ab tot y esser molt criatura,
ja té pardalets al cap

—Y aixó es net, diu en Graells:
son pare es tan farolero,
que li fa dur al sombrero
quatre ó cinch menas d' aucells.

J. ABRIL VIRGILI.

AVANTS Y ARA.

Avants las señoras vellas anavan serias y honestas; ara 's posan més adornos que las pollas á las festas.

Algún periódich més ó menos bèn relacionat ab l' arcalde, insinúa l' idea de celebrar aquest any ab gran pompa y solemnitat las festas de la Mercé.

Pochs son los días que 'ns separan del vintiquatre del corrent, apesar de lo qual no s' observan síntomas de que las tals festas tingan de celebrarse.

Ni tan siquiera 's colocan los famosos archs de ferro á la Rambla del mitj

Ni crech tampoch que 'l Sr. Despax tinga aquest any cap saldo de glassa per guarnirlos.

Hi ha més encare

Las ayguas de la Garriga han probat bastant á don Francisco; pero 'l dolor, encare que molt amortigat, persisteix y no acaba de desapareixer.

Per lo tant, tinganho en compte 'ls amichs de la broma.

L' home que tè dolor no está perque li fassan festas.

L' altre día 's queixava un periódich de la conducta de un metje del hospital.

Hi ha en aquella santa casa consulta gratuhita á tots los malalts pobres que 's presentin á horas determinadas, ó siga de nou á onze del matí.

Lo metje aludit, en lloch de las nou, hi comparesqué á las déu, y á las onze en punt desaparequé deixant á un gran número de malalts completament desatesos.

Si la Junta de aquella santa casa, en lloch de pensar en pulirse 'l Teatro Principal, pensés en pulir als metjes que faltan al seu deber, mereixeria 'ls aplausos de tots los amants de la caritat bèn entesa.

Qu' es la que comensa p'ls pobres.

Aixís com s' ha cambiat lo nom de carrer del Cuch per lo de carrer de la *Virgen del Pilar*, no falta fusionista que projecta demanar al govern que 's cambihi 'l nom del poble de la Garriga.

En tot cas la Garriga pendrá 'l nom de *La Meca*.

Perque no hi ha avuy fusionista qu' estiga més ó menos be de roba, que no se 'n vaja en devota peregrinació á La Meca catalana, á veure al gran Mahoma que allá 's banya.

Vegis sino lo que diu lo corresponal de *La Renaixensa*:

«De tots los pobles del voltant ve gent á visitar-lo, especialment dels qu' exerceixen au'oritat en sos respectius districtes municipals»

Digan que alló deu semblar la cassa de las alcs is al mussol.

L' aucell gros atreu al xich.

Y continúa 'l corresponal:

«També venen molts barcelonins á visitar-lo tots los días que *per son aspecte presentan ser personas molt conformes.*»

Aquest *per son aspecte* val un' India.

La empresa Michelena ha fet proposicions á n' en Massini pera cantar durant la próxima temporada en lo Teatro Real de Madrid.

Y l' eminent tenor ha demanat... ¿quánt dirian?

Una friolera: tres mil duros per funció.

Es caret ¿veritat?

Pero Massini, al igual que Gayerre, s' adornan ab lo calificatiu de *reys dels tenors*, y pretenen cobrar sou de monarca.

Un músich de casta deya en vista de tan desmesurada exigencia:

—Ab l' art musical s' haurá de fer com ab la política: derrocar la monarquia dels cantants y establir la República de las grans orquestas.

¿Que no ho saben?

La Societat de Ciencias, Lletres y Arts de Londres ha enviat á D. Francisco un diploma y una medalla.

La noticia ha vist la llum ab gran apressament en las columnas de *El Barcelonès*.

Y es molt natural.

Los diaris católichs están que no hi veuen d'

alegría, total perque un periodista heretje ha abjurat los seus errors—segóns ells—y s' ha convertit al catolicisme.

S' ha de notar, que aquest fulano, avants de ser libre-pensador, havia ja sigut católich una pila d' anys.

De manera que la adquisició no es tan important com sembla. Es lo fill pródich que torna á la casa payral.

Lo mal es que quan un comensa á mudar de casa sovint, may está bè en lloch.

¿Quí 'ns diu que aquest bon senyor no 's cansará aviat de ser católich y voldrá tornar á ser heretje ó moro ó qualsevol cosa?

* *

Interinament diu que ha entrat en un collegi de jesuitas.

¿No hi ha alguna figuera en l' hort d' aquest collegi?

Donchs que la vigilin.

Perque podria ser que 'l flamant jesuita s' arrepenchís de la seva abjuració.

Y penjés los hábitos en la figuera aludida.

Las sessions del ajuntament se convocan per cada dimars segóns es us y costum.

Pero cap dimars pot celebrarse sessió.

—¿Per no haverhi prou número de concejals?

—¡Justa!

Jo ja ho veig: sense la presencia de don Francisco ¿quín atractiu poden tenir las sessions del nostre ajuntament?

* *

COLOQUI MATRIMONIAL.

—No siguis tussut, déixala casar, pobra filla nostra. Ja se sab que las noyas s' enamoran de vegades d' un ximple qualsevol. ¿Qué vaig fer jo quan era soltera? Enamorarme de tú.

Proposo una idea:

Que las sessions, en lloch de celebrarlas á la casa gran, se verifiquin á la Garriga.

¡Ja hi hauria suficient número de concejals llavors!

Sobre tot, si don Francisco obsequiava als seus amichs ab un esmorsar avants de la sessió.

Y ab un dinar després.

L' altre dia va calarse foch al *Pes de la palla*.

Van acudir al lloch del siniestro varios concejals.

Pero don Ignaci no.

—¡Es clá!—diu que deya—¿Qué m' importa á mí 'l *Pes de la palla*? ¡Fos lo pes del arrós!

A la llibrería de Lopez:

—Donguim las *Cansons de la flamarada*, de 'n Gumá.

—Tingui, si es servit.—

Lo comprador se queda mirant la flamarada vermella que hi ha en la cuberta del llibre.

—¿Vol dir que no 'm puch cremar ab aquest foch al posarme 'l tomo a la butxaca?

—No senyor: tots los exemplars están assegurats de incendis.

En lo *seno*—parlèm fi—en lo *seno* del municipi sembla que hi ha molta marejada.

Tothom se creu ab prou mérits pera empunyar la vara d' arcalde, 'l dia que en Rius y Taulet la deixi definitivament.

En Casas la vol.

En Nasvidal la vol.

En... ¡qué sé jo! No hi ha qui no la vulgui.

De manera que dintre de poch s' encendrà la guerra civil.

Per ara en Nasvidal ja comensa á tenir encesa alguna cosa.

Pel dia 10 estava *profetisat* un ciclón.

Y per ara no se l' ha vist ni en pintura.

O al menos en lo moment en que escribim aquestas ratllas, no se 'n te la menor noticia.

Está probat: avuy tot se falsifica.

Hasta 'ls ciclóns...

Y 'ls profetas.

No hi ha res tan divertit com lo telégrafo.

Lo mateix comunica una noticia verdaderament important, que una bestiesa com una casa.

¿No saben quin telégrama ¡va arribar aquest dia?

Un que participava que la comissió d' obrers que va á París... ¡havía passat per Port-Bou!

¡Mirin que fer jugar lo telégrafo per explicar-nos aquestas tonterías!

Lo millor dia 'ns notifican telegráficamente que l' emperador d' Alemania s' ha deixat *pan y toros*.

Vaja... ¡no ha sido nadie!

Lo famós surtidor d' la plassa de Catalunya ja torna á rajar.

¡Jo que 'm pensava que l' havían buydat per desmontarlo y tréurel del mitj del pas!

Lo raig ha cambiat de forma: ara es una especie de patilla de regalims d' aygua.

¡Quína manera més fina y delicada de obligar-nos á pensar en lo nostre arcalde ausent!

VISITAS.

S' estarán á dalt un rato
conversant ab ayre trist.
y després, quan se 'n entornin,
se 'n riurán de lo que han vist.

Ara jo 'ls donaré també una noticia molt honrosa per l' eminent personatge.

La societat de perruquers de Montauban li ha enviat una barra de cosmètic per las patillas.

Y es fama que tots los que han tingut ocasió de véurela han exclamat:

—¡Ma noy, quina barra!

Desde últims del corrent mes quedarán fora de curs lo sellos de comunicacions ab lo busto de don Alfons XII.

Los nous sellos portarán lo de D. Alfons XIII.

Apesar de lo qual es de creure que 'l servey de correus continuarà anant á tres quarts de XV.

Llegeixo:

«Diuen de Tortosa qu' en lo barri del Rastre s' hostatja, de pochs dias á aquesta part, una jova andalusa que cura, no se sab per gracia de qué, tota classe de malalties.»

¿Andalusa, jova y guapa?... Ja sé cóm deu curarlas. Per medi de la sal.

Fa algún temps ve publicant *La Vanguardia*, baix la firma autorizada del Sr. Coroleu, los Diaris de la Generalitat de Catalunya, correctament traduhts al castellá.

Perque vegin los nostres lectors que 'ls temps passen, pero no cambian, aquí va un parrafet curios:

«Jueves. 17 de abril.—En esta tarde el señor D. Carlos, príncipe de Viana, hijo primogénito del señor Rey, fué á visitar la Casa Consistorial, con cuyo motivo los concelleres le ofrecieron un magnífico agasajo de confites y toda suerte de vinos generosos en el Salón de Ciento. Al decir de los que allí estuvieron, reinó tal confusión y desorden en la fiesta, que más hubiera valido no celebrarla.»

Aixó que passava á mitjans del sigle xv, passa de igual manera á últims del sigle xix.

Sempre s' han distingit los concellers per la seva gran afició á l' arrós.

A Madrit ha aparegut un inventor del moviment continuu, al mateix temps que se 'n presentava un altre á Barcelona, sens dupte perque ni en aixó ni en res més han de ser menos los barcelonins que 'ls madrilenyos.

Aixó del moviment continuu 'm recorda la feta de un conegut méu, persona dotada de profundas conviccions religiosas, que pretenia haver trobat lo moviment continuu per obra y gracia del Esperit Sant.

Tant y tant va per-eguirme perque anés á véure la máquina de la seva invenció, que vaig prometre anarla á visitar lo próxim diumenje.

El mateix va acompanyarme, explicantme pel camí la teoria del invent, ab tals pormenors que—haig de ser franch—no 'n vaig entendre una paraula.

Arribém per fi al local ahont tenia la máquina, hermèticament tancada.

Obra la porta ab grans precaucions y 's queda confós y sobressaltat, veyent que la máquina estava parada.

—¿Y pretenias haver trobat lo moviment continuu?—li pregunto.

—Sí, senyor—diu ell explicantse tot de un plegat la causa de aquella paralisació.—Com que la mèva máquina es católica, tota la senmana va, y 'l diumeje fa festa.

Lo conegut escriptor Vital Aza, tan celebrat per sos xispejants escrits, es un dels homes més alts y prims d' Espanya.

Apesar de la seva altura, trobantse veranejant á Ripoll, van robarli l' agulla del corbatí.

Vagin á saber si 'ls lladres, per robar al escriptor, van valerse de una escala ó bé de algún ascensor.

Jo desitjo ab tota l' ánima que 'l Sr. Peral realisi 'l seu invent.

Pero ¿qué volen que 'ls diga? Las probas s' efectúan ab desmesurada lentitut y 'ls resultats no corresponen, fins ara, á las ansias y á las esperansas del patriotisme.

Al mateix temps hi ha en aixó del sul marí una circumstancia que 'm dona mala espina.

Y es l' intervenció de alguns bisbes, qu' envian la seva benedicció apostólica al Sr. Peral.

Primer l' arquebisbe de Valencia va benehirlo. Y ara últimament l' ha benehit lo bisbe de Tuy.

Per cert que la comunicació del bisbe gallego conté un párrafo que 's passa d' ambigu.

Diu lo prelat:

«En este maravilloso invento veo renovarse los

GÈNERO EQÜESTRE.

Es una artista de punta
que 's mou com un argent-viu,
salta, balla, fa equilibris...
y altres coses que no diu.

triunfos de nuestra fe y de nuestra antigua España
sobre los mares »

¡Sobre los mares!

Tothom s' avia cregut fins ara que 'l Sr. Peral
no treballava per *sobre*.

Sino per *sota*.

De totes maneres es sensible que sobre 'l sub-
marí Peral caygan tants xorros d' aygua beneyta.
¡Qué volen que 'ls digui!
¡Me sembla que corre perill de rovellarse!

Diálech:

—Hola noy ¿cóm aném?

—Bé.

—¿Y la tèva sogra?

—Grassa y bona.

—Jo 'm creya qu' estava tan mala.

—Sí: 'l mes passat estava en estat desesperat;
pero avuy han cambiat las cosas radicalment.
Avuy está en estat *desesperant*.

De com distintas causas en certas ocasions
poden produhir los mateixos efectes.

¿Ne volen un exemple: Allá va.

Parlavan duas solteronas, y deya una d' ellas:

—Jo he aburrit sempre als homes y aquesta es
la causa de no haverme casat.

Y l' altra replicava:

—Donchs, mira, noya: jo no m' hi casat per
haverlos sempre estimat massa.

Al final de un judici oral:

—Acusat, ¿tè alguna cosa més que alegar en
sa defensa?

—Sí, senyor.

—Dochs digui lo que se li ofereixi. Ja pot parlar.

—Senyor president, desitjaría que 'l tribunal
me tingués alguna consideració. Es aquesta la
séptima vegada que compareixo en presencia
sèva, y aixó fins á cert punt me dóna dret á de-
manarli que 'm tracti com á parroquiá.

En un ball d' envelat:

—Senyoreta—diu un jove—¿voldria dispensar-
me l' honor de ballar ab mí aquesta mazurka?

Dos senyoretas s' aixecan al mateix temps y
van per penjárseli al bras, dihent totas duas:

—Ab moltíssim gust.

Aquí lo bonich del cas es que 'l jove era guerxo,
y cada una de las dos balladoras va creure's que
la la mirava á n' ella.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA CARTA.—*Can-sa-la-da.*
2. ID. 2.ª.—*Co-ro-na.*
3. ENDAVINALLA.—*Lo fum.*
4. ANAGRAMA.—*Mira-Raim.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Los amantes de Teruel.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Martos.*
7. ROMBO.—

V
P I S
P I L O T
V I L A N I U
S O N E T
T I T
U

8. GEROGLÍFICH.—*Per punts las mitjas.*

XARADAS.

I.

(A mon amich J. Staramsa.)

Avants quan sovint jo anava
á Cuba, essent mariné,
ab las *tot* que efectuava
l' *hu m'* hi guanyava molt bè.

De *dos-tres-quart* una tenda
després á Sans vaig posar;
mes, com no feya cap venda
prompte tinguí de plegar.

Mes tart, á don *Hu-segona*,
aquell de las *hu-tres quart*
una colocació bona
vaig anarli á demanar.

Pepet, lo que vaig *hu-ters*
no t' ho has pas figurat
donchs anava pels carrers
ab aquell *quarta* malvat.

Llavors entre *hu quart* dormía
perque en aquell pobre ofici
bastants gastos hi tenia
sense un petit benefici.

Ara de burots só cabo
y no 'm faltan may diners
donantmen quan los acabo
las *dos-quart* de matuters.

CABO XINXILLA.

(Continua á la página 592.)

LLIBRERÍA ESPANYOLA. Rambla del Mitj, 20, BARCELONA.

Novas publicacions de luxu

CUENTOS DE LA VORA DEL FOCH

PER

SERAFÍ PITARRA (FREDERICH SOLER)

obra ilustrada ab esmero per

M. MOLINÉ

CONTINGUT DE LA OBRA: *Prólech del autor.—Dedicatorias.—Las fillas del rey moro.—L'enterro.—Las arracadas.—Lo bosch y 'l jardí.—Lo collaret del àngel.—La prometensa.—Los dos amors.—La creu del fossar.—Na Margalideta.—Tothom tè una creu.—La ditxa y la gloria ó lo castell de Miramar.—La mare cegueta.—Los colors de l'aygua.—Las rosas blancas.—Lo comte y l'infant.—La font de las llágrimas.—Los dos anells.—Las pedras del monument.*

CUENTOS DEL AVI

PER

SERAFÍ PITARRA (FREDERICH SOLER)

obra ilustrada ab esmero per

M. MOLINÉ

CONTINGUT DE LA OBRA:

Prólech del autor.—La flor del taronger.—La nina y la rosella.—Lo més bonich d' ella.—La Sivelleta, la Rosa y la Cinta.—Tot bressantla.—La tomba de Na Ermesinda.—Las duas comtessas.—La mort de las flors.—Lo llas, la flor y la tarongina.—Las duas capsetas.—Los arbres del mas.—Los pescadors de perlas.—Las moras y 'ls esbarzers.—Los oficis d' en Peret.—Las onas.—La bonaventura.

Aquestas dos importants obras que avuy s' han posat á la venta, son impresas ab esmero en bon paper satinat y cada una forma un elegant tomo en octau, encuadernat ab una preciosa cuberta al cromo. Ab tot y aixó, cada obra val solsament

2 pessetas.

Se venen en totas las llibrerías, kioscos y corresponsals d' aquest periódich y 'ls de *La Campana de Gracia*.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútuu, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravies, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

II.

Lo botiguerot *Total*
es home de molta *prima*
puig *dos* vendre com á nou,
un *prima-tres* que tenia.

ORALIZE UGUEDEI.

ENDAVINALLA.

Verola no he tingut jo
y tota grabada estich,
á més que tinch má te dich
y ni menys persona só.
Creu, lector, que fins fa pena
al qui 'm vegi treballar,
puig qui de mí sol usar
hi allisa tot ab ma esquena.

J. MORET.

ANAGRAMA.

—Pepet, ¿no esteu ja á *Total*?
—Caratsus, home, está clar.
—Es que 'us vull fer adobar
una *tot* sino us vè mal.

ANTONET DEL CORRAL.

TRENCA-CLOSCAS.

SR. D. PERET OLE-OLI.

GALICIA.

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas
lo nom de un aplaudit drama castellá.

K. STELAR.

IJA HA SORTIT! IJA HA SORTIT! IJA HA SORTIT!

per C. GUMÁ

Un tomo de 128 páginas magníficament imprés, ab una
coberta alegórica, á dugas tintas.

Preu: ¡UNA PESSETA!

Se ven en La Llibrería Espanyola de López, Rambla del
Mitj, 0, principals llibrerías, kioscos y á casa dels corres-
pondsals de *La Campana* y *LA ESQUELLA*.

VACILACIONS.

—¡No sè qué fer! Si casarme
ab aquest jove francès,
ab l' Alfonso ó ab l' Ernesto...
¡Si 'm pogués casá ab tots tres!

CONVERSA.

—Mira noy quina jamona
que passa per l' altra cera.
—¿No la coneixes, Parera?
—No sé qui pot sé.

—Es la dona
de l' Andreu de Tarragona,
aquella que lo marit
li ha fugit, res, han renyit.
—¿Y hont s' está?

—Ja ho sab tothom,
pensa un xich que á més del nom,
carré y número t' hi dit.

J. ALAMALIV.

TERS. DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: quadrúpedo.—
Segona: nom de dona.—Tercera: qualitat moral de ma.
gènero.

J. CEBAT.

GEROGLÍFICH.

QUIM
FAM
P eeeee A

INABRAB.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.